

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

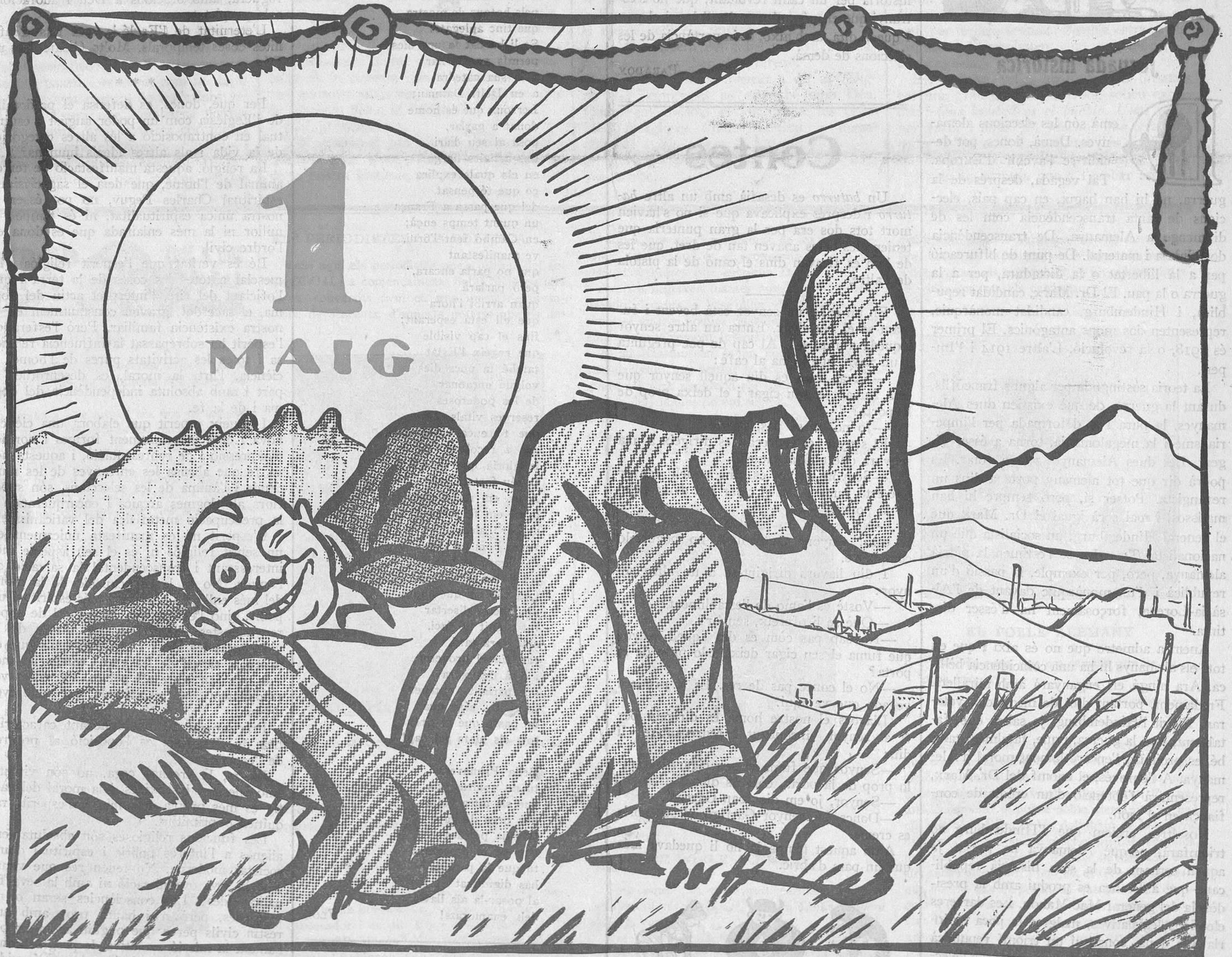
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA FESTA DEL TREBALL

—Descansem, nois, que després del descans ve el treball.

Democràcia i antidemocràcia

Davant dels freqüents escàndols en el Parlament francès i en altres Parlaments que segueixen oberts, els conservadors i reaccionaris acostumen a blasmar del parlamentarisme i de la democràcia. "Ja ho veieu—diuen—això que passa en els Parlaments: crits, insults, cops de punys i bufetades. Cal reconèixer que el parlamentarisme està desprestigiada." No negarem que aquests espectacles són poc edificants i que els veritables demòcrates tenen el major interès a procurar que no es repeteixin gaire. Però tot plegat no ens sembla una cosa greu. Els homes, sobretot quan discuteixen lliurement i en nombre considerable, s'exalten i s'encenen amb facilitat. Els escàndols parlamentaris no són en realitat un producte del parlamentarisme, sinó un producte dels nervis i de les sangs de l'home.

Però si deixem als països de democràcia i passem a algun altre on dominen els reaccionaris, com és ara Bulgària, veurem que allí les violències són d'una altra mena. Sota el Govern de Tsançof, els atemptats es succeeixen i s'entortulliquen, les bombes i les pistoles peten, hi ha empresonaments i execucions a grapats. Cal confessar que la catàstrofe de la catedral de Sofia i les crueltats de la repressió són coses una mica més greus que els crits i les trompades entre diputats de geni.

La democràcia no pot verament suprimir els defectes que tenen els homes i els pobles. Però els redueix al mínim possible les conseqüències nocives d'aquests defectes. Fet i fet, més val que els homes s'esbravin democràticament en les cridòries parlamentàries i en les batusses polítiques, que no pas que es dediquin antidemocràticament a esberlar-se el cap a trets o a fer-se a miques per la dinamita, la melinita o la cordita. Nosaltres ens quedem amb el règim francès o anglès o belga, amb totes les tares que pugui tenir, i deixem el règim de Rússia, d'Itàlia o de Bulgària per aquells que els agradi.

Jornada històrica

Demà són les eleccions alemanyes. Demà, doncs, pot decidir-se l'avenir d'Europa.

Tal vegada, després de la guerra, no hi han hagut, en cap país, eleccions de tanta transcendència com les de diumenge a Alemanya. De transcendència doctrinària i material. De punt de bifurcació per a la llibertat o la dictadura, per a la guerra o la pau. El Dr. Marx, candidat republicà, i Hindenburg, candidat monàrquic, representen dos mons antagònics. El primer és 1918, o la revolució. L'altre 1914 i l'Imperi.

La teoria sostinguda per alguns francòfils, durant la guerra, de què existien dues Alemanyas, la pura i la deformada per l'imperialisme i la megalomania, torna a ésser vivent. Les dues Alemanyas van a votar. Es podrà dir que tot alemany porta a dins un revangista. Potser sí, però sempre hi han matissos, i mai serà igual el Dr. Marx que el general Hindenburg, ja saben que un nacionalista. Tots dos se l'estimen la pàtria alemanya, però, per exemple, la passió d'un republicà i d'un monàrquic davant de l'Alsàcia-Lorena, forçosament ha d'ésser distinta.

Anem a admetre que no és així i que en tots els alemanys hi ha una coincidència bèl·lica. Ara ningú els enganyarà amb mirallets. Fredament, portant dies de meditació, votaran. Elegit l'Hindenburg, ja saben que, fatalment, serà la guerra, i que, fatalment també, es produirà l'encarcelament moral d'Alemanya. A l'enrevés, el triomf del Dr. Marx, representarà l'obtenció d'un crèdit de confiança en el món.

Nosaltres creiem que l'Hindenburg no triomfarà, perquè Alemanya ha passat ja aquell tornant de la seva història republicana que a França es produí amb la presidència del general Mac-Mahon. Les darreres eleccions legislatives, malgrat la poca majoria que donà, constituí un triomf republicà numèric. De dos milions es va superar l'elecció monàrquica. Es, doncs, lògic, que demà es reproduïxi el triomf republicà, i si no és

així, haurà estat perquè el nom de l'Hindenburg haurà remogut el fons guerrer de Germània.

Llavors, ja que s'entossudiria en portar la història per un camí revoltant, que no s'estranyi que el món, altra volta li barri el pas. I queda dita, amb això, la importància de les eleccions de demà.

PARADOX

Contes

Un *baturro* es desafià amb un altre *baturro* i després explicava que si no s'havien mort tots dos era per la gran punteria que tenien: les bales anaven tan de dret, que les de l'un es ficaven dins el canó de la pistola de l'altre.

En un cafè, un senyor està bevent i fumant-se el seu cigar. Entra un altre senyor i queda mirant-se'l. Al cap de poc pregunta a un xaval que hi ha al cafè:

—Xaval, com es diu aquell senyor que està fumant el seu cigar i el deixa prop de la porta?

—Jo no ho sé pas, senyor.

El senyor es redreça i es dirigeix a una senyora que està al taulell.

—Senyora, com es diu aquell senyor que està fumant el seu cigar i el deixa prop de la porta?

—No és pas un habitual concurrent de la casa, senyor; sento molt no poguer-lo complaure.

I diu llavors dirigint-se a un altre senyor:

—Vostè és l'amo de l'establiment?

—Què se li ofereix, senyor?

—No sap pas com es diu aquell senyor que fuma el seu cigar deixant-lo prop de la porta?

—No el conec pas de res. És la primera vegada que ve aquí.

Llavors el nostre home es dirigeix per fi al senyor inconegut i redreçant-se li diu:

—Senyor que fuma el seu cigar deixant-lo prop de la porta, com us dieu?

—Senyor, jo em dic Joan Garrigó.

—Doncs, bé, senyor Garrigó, el seu abric es crema.

Amb aquest temps ja no li quedava més que un pam d'abric.

PRIMAVERAL

A la Primavera
s'encenen les sangs,
el cervell desperta
del somni hivernal,
els nírvis es posen
d'allò més tivants
i la fantasia
comença a volar.
El cor es sadolla
d'aquell noble afany
de fruir la vida
amb tot son esclat,
i homes i dones,
i petits i grans
tothora glateixen
per enraonar
i llençar defora
quant tenen al pap.
La bella paraula,
la mostra constant
de què porten dintre
quelscom d'immortal,
a la Primavera
es fa més vibrant
i devé més bella
i clara que mai.
Ditxós el que pugui
usar-la a tot drap,
i dir el que pensa
ben net i ben clar;
ditxós qui en recobra
l'ús amb llibertat
després d'un silenci
quasi sepulcral...
Que la Primavera
incita a parlar
es veu cada dia
només repassant
el que diu la premsa
d'ací i la d'allà,
pels botons de mostra
que tinc aplegats:
Se li ha dat fa uns dies
permís per tornar
a la sua càtedra
a en Delfí Dalmau;
Lerroux que és home
donat a garlar,
posa al seu diari
uns articles llargs
en els quals explica
ço que té pensat
del que passa a França
un quant temps ençà;
en Cambó fent l'orni,
ve manifestant
que no parla encara,
però parlarà
quan arribi l'hora
que ell està esperant;
fins el cap visible
que regeix l'Estat
també fa pocs dies
volgué enraonar
de les poderoses
reserves vitals
que té encara Espanya,
per a recobrar
la glòria que un dia
la féu forta i gran.
A mi em reconforta,
a mi em fa tornar
al cor l'alegria;
veure com es van
deslligant les llengües
i aclarint-se els caps.
Que tothom que pugui
amb seny disertar
tot seguit ho faci,
sinó serà tard,
car diu el proverbi
i està demostrat
que parlant s'entenen
la gent... això quan
no passa que es tiren
tots els plats pel cap!

Bella Primavera,
tu no voldràs pas
que sia altra volta
una orga de gats
la vida política
que estem preparant,
tu que la paraula
has dignificat
al posar-la als llavis
dels enamorats!

FLOK

TEMES SOCIALS

El poder espiritual

Es molt corrent atribuir a la religió la suprema jerarquia espiritual en el govern dels pobles. Vida espiritual, es diu de tot allò que toca a l'Església, i poder espiritual del que s'exerceix des de Roma. Poc espiritualment, però amb un profund sentit de maquiavelisme, un gran escriptor castellà del segle d'or escrigué: política de Déu i govern de Crist.

Precisament aqueixa mateixa idea és la que batega ara en l'afany dels nous místics empeltats de materialisme contemporani. No sembla de vegades que existeix una tendència a maridar idealment l'antiga Roma cesarista amb la vaticana?

La idea d'absorbir la màxima representació espiritual l'assoleix així millor l'Església, reunint els dos poders, acoblant baix el seu palí a tots els prínceps, oripellant el seu solí amb totes les porpres temporals i eternes.

Aquest és el secret de la catolicitat de l'església de Roma: l'haver-se col·locat en el bell punt cèntric de l'equilibri entre ço que és temporal i ço que és etern. El cristianisme que vencé l'esperit clàssic, no pogué ni va pretendre mai rompre els motllos jurídics de l'antiga Roma patrícia. El comunisme de les catacumbes reté culte més tard als senyors de la terra i els successors dels pobres apòstols enderroquen els ídols de la llar i reforcen les fites patrimonials.

I així s'ha anat formant aquesta institució espiritual del món catòlic. Amb sang de màrtirs i de sicaris, amb foc de fe i de foguera, amb oracions a Déu i adoracions a la propietat.

L'eternitat de l'Església està feta d'infinites coses temporals. Molts Cèsars fan un Déu.

***

Per què, doncs, es defensa el predomini de l'Església com un poder august i espiritual en contraposició a les altres categories de la vida i als altres ideals humans?

La religió, aquesta manifestació de terror animal de l'home, que deia el sagacíssim i espiritual Charles Peguy, no pot ésser la nostra única espiritualitat, ni és tampoc la millor ni la més enlairada que es dona en l'ordre civil.

Bé és veritat que l'esperit religiós s'ha mesolat a totes les coses de la terra i que l'oficiant del rite, l'interpret actiu del dogma, el sacerdot, gravita constantment en la nostra existència familiar. Però l'esfera de l'esperit ha sobrepassat la influència religiosa i totes les activitats pures de l'home, la ciència, l'art, la moral, es desenrotllen a part i amb absoluta independència del dogma i de la fe.

I aqueix esperit que elabora una ciència nova i crea incessantment formes i normes d'expressió i de representació, i aquesta nova fe que abrusa les entranyes de les multituds i l'ànima de les seleccions, són superiors als dogmes arcaics i encarquerats i a la preocupació metafísica del vaticanisme.

L'esperit no es manifesta únicament en un sentit religiós ni és el seu aspecte més interessant i transcendental la salvació de l'ànima. No és la preocupació de la mort, del més enllà, ço que té de més espiritual un poble, sinó l'esforç que fa per tal de superar aquestes idees. Tots els afanys de la vida, totes les idees i els sentiments que es posen al servei de les grans categories morals que fan viure als pobles, són coses veritablement més espirituals que qualsevol dogma.

Precisament la més rellevant característica de l'Església és l'oposició al progrés de l'esperit.

La fe, la creença cega, no són virtuts, sinó energies instintives, i la moral del càstig és més pròpia de tribus i d'esperits raquítics o primitius.

Les funcions religioses són absolutament alienes a l'interès polític i espiritual d'una societat moderna. No tenen res que veure amb la seva organització ni amb la seva finalitat ideal. Les consciències seran o no religioses, però n'hi haurà prou amb que restin civils per a que puguin acomplir bellament la missió evolutiva de progrés constant que és la norma de la seva pròpia vida.

GLICINI

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA PRÈVIA CENSURA MILITAR

Caricaturesques

Montjuich, tal com l'ha deixat el joc de mans de l'Exposició eterna, és un jardí modern folrat de vell, un gran parc de poesia improvisada d'una manera quiromàntica, com la del "Palerm porteny" i l'"Auduburn" novayorquí. Montjuich, amb fonts i bancs versallescos, columnates jòniques i restaurants on hi serveixen conill a la lluna i menús estrangers, vesteix i fa gràcia. Per això quan agafeu al vol a un conegut que ve de fora el porteu a Montjuich només pel gust legítim de sentir-li exclamar aquell: Que és gran Barcelona!, que ens enterneix i ens predispesa a donar un paret al conegut. Montjuich es sembla molt als dos parcs americans que dèiem, perquè els tres són l'ostentació chic de la prosperitat econòmica d'una ciutat. Ara que la nostra muntanya és una ostentació forsa original. Aquell "Auduburn" explicat a les vores de l'Hudson que sempre porta una mena d'aigua que sembla tinta, és un jardí que pel sol fet de tenir quatre salzes i algun museu amb l'indispensable fris partenonià, ja vol presumir de clàssic i de poètic; però desseguida es nota la fortor portuària de la tinta del riu, i sempre es veu concorregut per oficinistes que mengen conserves, savis que van i vénen de la "Hispanic Society", i nois i noies esquerps que llegeixen. Palerm és això mateix augmentat i sense corregir. Les cascades de pessebre, les cornisses escantellades de poc per tal de què semblin milenàries, les escultures importades dels tallers europeus, tot és d'un arcaisme de fer riure que no pot enganyar a la fantasia perquè Palerm és ple d'asfalt, de tuf de benzina, de cabarets i pavellons amb jazz de negres i amb parròquia de rossos, negres i grocs, de gentades políglotes i de dones en bicicleta. Palerm és ben bé Amèrica.

Montjuich és ben bé Barcelona. Aquí no s'hi sent l'encantament dels caminets perduts del Generalife granadí aristocràticament desert, pansit i esborrat com un tapís vell, amb la gràcia natural de les ruïnes veritables, amb l'eura que s'emparra perquè sí pilastres amunt, amb la barca corcada al llac del rei xià, amb els xiprers vellíssims i els madronys espontanis. Tampoc s'hi disfruta la pau reflexiva dels jardins deixats

de la mà de Déu, i dels homes, que es moren poc a poc enterrats per la pròpia fullaraca, pels vols de la costa del Chapí, cap a l'Albaicín; però anant per les nostres pedres transformades olímpicament, hi trobem l'animació de les nostres gentades pintoresques i alegres. Famílies senceres que van a fer la costellada festiva, tot ballant l'agarrao i tocant l'acordió, soldats i criades, enamorats que aprofiten l'hellenisme, colles de barrilaires que canten amb el pap ple de teca i de vi, criatures que diverteixen al públic a cops de pedra... I per damunt de tot, uns lleterets pintats de fresc que creixen com una flor de cultura amb k per entremig de la botànica evocadora de l'antigor: uns lleterets de societats protectores de tot, absolutament tot.

Això i més s'hi troba. I amb tanta cosa, és clar, el cap s'ompla de xivarri, el cor vessa de la més fresca i regalada democràcia, i, al capdavall, hom no pot estar-se de dir com el conegut de fora: Que és gran Barcelona! Perquè, mirin que ho és de gran!...

TANYUS

HA DIMITIT EN SALA, EN SALA DE TERRASSA.

COSES D'ANDALUSIA

El "Digno"

En Almeria, ciutat besada pel sol mediterrà i que gosa d'un clima tan esplèndid com el de la nostra ciutat comtal, vivia còmodament de la rendeta que li produïen les seves enormes estidores, un vell gitano que de motiu li deien el "Digno".

Era popularíssim. No recordo si fou un dia hivernal o del calorós agost quan vingué al món l'home de la nostra història, acompanyat de l'enre-

nou produït per la tribu commemorant el seu alt naixement.

Ja sigui perquè la ciutat a la qual ens referim no és abundant d'aigües o per por que l'hereuet patís de reuma, el cas és que tal com se li va ocórrer néixer el van embolcallar.

Ja sap tothom que quan un home no es mor, va creixent poc a poc, apilotant anys l'un sobre l'altre.

Doncs, bé, el "Digno" fou una d'aquestes afortunades criatures i, al presentar-lo als nostres lectors, ja el tenim fet un home amb totes les barbes i les patilles que mai ningú ha tocat.

Entre esquilar bèsties i fer-ne desaparèixer alguna, de tant en tant, per a no perdre les relacions amb la guàrdia civil, la vida del nostre home es descabdellava feliç al costat de la seva volguda esposa.

Molt aprop dels seixanta anys, dia avant, dia enrera, es va sentir repentinament malalt i la gitana, amb l'espant conseqüent, va córrer a buscar el galeno que l'honorat (?) municipi els tenia destinats.

De llavis de la gitana el metge va escoltar el procés de la malaltia i reposadament li digué:

—Has provat de rentar-lo?

Varen prescindir de batejar-lo per la por que els feia l'aigua i als seixanta anys havien de mullar-lo? Aquest metge és boig!

Al dia següent, el diagnòstic: El tifus!

L'autoritat mèdica tingué d'imposar-se perquè la gitana li tallés aquella enredada de pèl i cabells.

El "Digno", amb llàgrimes de profund sentiment, es va prestar al sacrifici i mitja hora després, les estidores d'esquilar deixaren el cap del pobre home com un formatge de bola rascat.

¡Cuidao con la judía que había ordenao er médico!

Passà un dia i es va posar tan greu que el metge cedí els tractes al capellà.

A la capçalera del catre plorava la gitana quan va arribar el reverend.

—Fill meu—va començar a dir al "Digno"—. Sempre és bo estar bé amb Déu. Quant em consola el veure que les teves idees religioses t'han impulsat a demanar-me!

—¡Sí, pare, sí!—va dir el "Digno" amb veu trèmula.

—Saps resar?

—No, pare, yo no sé ma que esquilar bestias...

—Doncs, diràs amb mi les oracions que jo et llegeixi.

—¡Sí, pare, sí!

—Comencem: "Señor"...

—Señor...

—"No soy digno"...

El "Digno" féu una pausa curta i amb una lleu somrisa carinyosa digué:

—¡Pare, si soy el "Digno"!

—Fill meu, tu no tens de fer res més que repetir el que jo et digui.

—¡Sí, pare, sí!

—Doncs, comencem altra vegada... "Señor"...

—"Señor"...

—"No soy digno"...

La gitana que silenciosa presència l'esceia a l'altre costat de llit, suspirà, i el "Digno" al sentir-la tombà el cap repentinament i amb la cara transformada per la indignació, li cridà:

—¡Repajolera pécora! ¡Cómo m'has dejao la cara que ni el pare cura me conose?

ROGELI UBEDA

Som així...

Encara no fa un moment que no sapiguent que escriure, tot malhumorat m'he dit: "Sóc així", què hi farem!

Què hi farem si "sou així", he dit a la sogra, que vulgues o no volia menjar pollastre. Estan de cara a la paret i sense cap quarto a la butxaca, m'ha vingut un dels meus germans a demanar-me deu pàgies per gastar-se-les amb una raspa que hi surt els diumenges; i no poguent contenir-me he repetit per tercera vegada: Sembla estrany que "siguis així", sapiguent com estic de cara a la mangüela.

Els polítics vells, quan sortien diputats per una gran majoria de vots, solien exclamar: *Que imbécil es el pueblo. Unas veces por poco, y otras por mucho; que le vamos hacer si "es así"*. La censura "és així", què hi farem, diuen els bons periodistes.

No hi ha disputa que a l'acabar no surti

BATAIA TOT A BREU

DON JOSEP ZULUETA

A la seva torra de Sant Gervasi, el prop passat dilluns, morí el cèlebre publicista don Josep Zulueta.

Tenia seixanta cinc anys i era una de les personalitats més sobresortints del partit reformista, havent representat com a diputat el districte de Vilafranca durant més de vint anys. Era un home de bon cor i de molt talent. Deixa moltes obres tècniques i sobretot tractats d'Agricultura, a la qual consagrà totes les seves energies.

Amb el senyor Zulueta Catalunya perd un home savi i just i la seva mort serà molt sentida, especialment pels agricultors.

Descansi en pau el que fou gran cavaller.

DON JOSEP ZULUETA català il·lustre que acaba de morir

ELS PERIODISTES I LA POLITICA

Veus aquí els periodistes que a últims del segle XVIII i a començaments del XIX eren una força, convertits avui en una mena de portaveus, de servents, d'aquests notaris que es de-

Briand donant el "comunicat" als periodistes

diquen a la política i ocupen els ministeris. Creiem que és massa honor per als notaris aquests tenir de servents als periodistes.

KNUD, L'EXPLORADOR

Veus aquí una cosa que avui no abunda massa: un home interessant. Aquest home és danès i explorador i es diu Knud Rasmussen.

Es el "Robinson" del nostre temps. Sabeu qui era "Robinson"? És fàcil que no, perquè avui es llegeix una mena de novel·les simple-

eròtiques, que desvien l'atenció de les sanes lectures. "Robinson" és el protagonista de la novel·la d'aventures que escrigué Daniel Foè.

Avui es llegeixen masses novel·les—d'aquestes pseudo elegants, a base d'un vici equívoc i estúpid—i masses poques relacions de viatges, que són lo veritablement interessant.

Knud Rasmussen és un home interessant i singularíssim, que pensa: Jo podria dedicar-me a qualsevol altra ximpleria per l'estil. Però la companyia dels homes no em sembla pas gens agradable. Em va millor la dels meus gossos, la d'aquests bons esquimals.

Serveixo a la ciència, a la civilització i gaudeixo un pler que no pot gaudir tothom.

L'explorador Knud Rasmussen

EL POBRE POBLE ALEMANY

Veus aquí que en aquest periòdic berlinès, gentilment revolucionari, Lachen Links, trobem aquesta caricatura.

Ens fa gràcia aquesta caricatura, una gràcia trista. Potser algú en senti una viva satisfacció. Però aquest algú serà un burgès, despre-

ciable com tots els burgesos, fart de carn de pobre, borratxo de sang d'obrer, que es gasta els diners robats als miserables en un cabaret infecte i vil com tots els cabarets.

EL POBLE ALEMANY

Ai Déu meu, que em sembla que he fet poca broma!

(De Lachen Links)

A nosaltres ens ha omplert de tristesa. Perquè en aquesta caricatura es veu al pobre poble alemany, amb el seu clàssic estrenya caps, amb la seva clàssica pipa bàvara, desesperat. Per què està desesperat el pobre poble alemany? Perquè ell, després de l'espantós daltabaix de la guerra, és republicà; perquè ha mort el primer republicà, que era Ebert; perquè s'havia quedat sol, és a dir: sense president; i perquè, al trencar els ous—que no són pas de la gallina que els ponia d'ordres que havia de sortir el nou president, és a dir: l'amic del poble, dels humils, dels desvalguts, dels que sofreixen fam i set de justícia, n'ha sortit l'enemic. I l'enemic és l'imperialisme. I l'imperialisme es diu Ludendorff.

el "què hi farem si som així". Des de les baralles amb la dona, fins a les polèmiques amb els nostres superiors el "què hi farem si som així" és insubstituïble. El "som així" és una frase vitalícia en totes les conversacions, temes i escrits. Un hom "és així", perquè tots plegats "som així". Els que ens governen "són així", què hi farem, se sent a dir moltes vegades. Què voleu que li digui en aquell analfabet de... deixem-ho corre si "és així".

El "som així" predomina en aquells estats en que les excitacions nervioses es manifesten amb més intensitat. Una discussió forta o una explicació forçosa van seguides del "som així".

El "som així" i altres frases de derivació del mateix, com "sóc així", "sou així", "ets així", etc., es pronuncien per expressar un acte de disconformitat en un objecte, cosa o substància determinada. Rar és quan s'usa en sentit afirmatiu. Quan sentiu a dir en un castellà *los españoles somos así*, el primer que ens imaginem és una manifestació de pessimisme. Qui diu un espanyol, pot dir d'un rus, d'un xinès o d'un negre. És també freqüent l'ús del "som així" i els seus derivats, pels mestres d'escola i alguns catedràtics que desconeixen l'ampli significat que té el *son así*. Un *son así*, *sois así* o un *parece mentira que sean así*, és traductible a un tractament d'incapacitat. En altres casos s'emplea un to absolut i fins autoritari, com per exemple: *Si, señores, es así y de ningún otro modo, fem-nos el càrrec que ho diu el Directori*.

El món està corcat per tots els quatre costats, com un tronc de castanyer podrit. La bola de la que en formem part nosaltres, està en una completa decadència. Comença a ésser un xic avi.

I com totes les coses velles, després d'haver sigut joves, li surten tares per tots els seus recons, reconets i reconassos. Incendis, terratrèmols, guerres, misèries, injustícies, crims, robus... es subsegueixen i alternen, fins que no poguent resistir més, morirà ple de malalties i de nafres de tots colors. Què hi farem si el món és així! Què hi farem si els que hi vivim som així!

FENICEX

LA TAFANERA

Lema: Les apariències enganyen.

Deia la flò d'ametller:

—No pot anar ni amb corrioles tant de fred...—I el presseguer, bastant més prudent, digué:

—Qui t'empeny que tant rodoles per a dir boles?

No comprenc pas com tens cor d'esclatà amb tanta embranzida, constant-te que ta blancor l'ha de transformà en foscior el Cerc deixant-te marcida quan no sens vida?

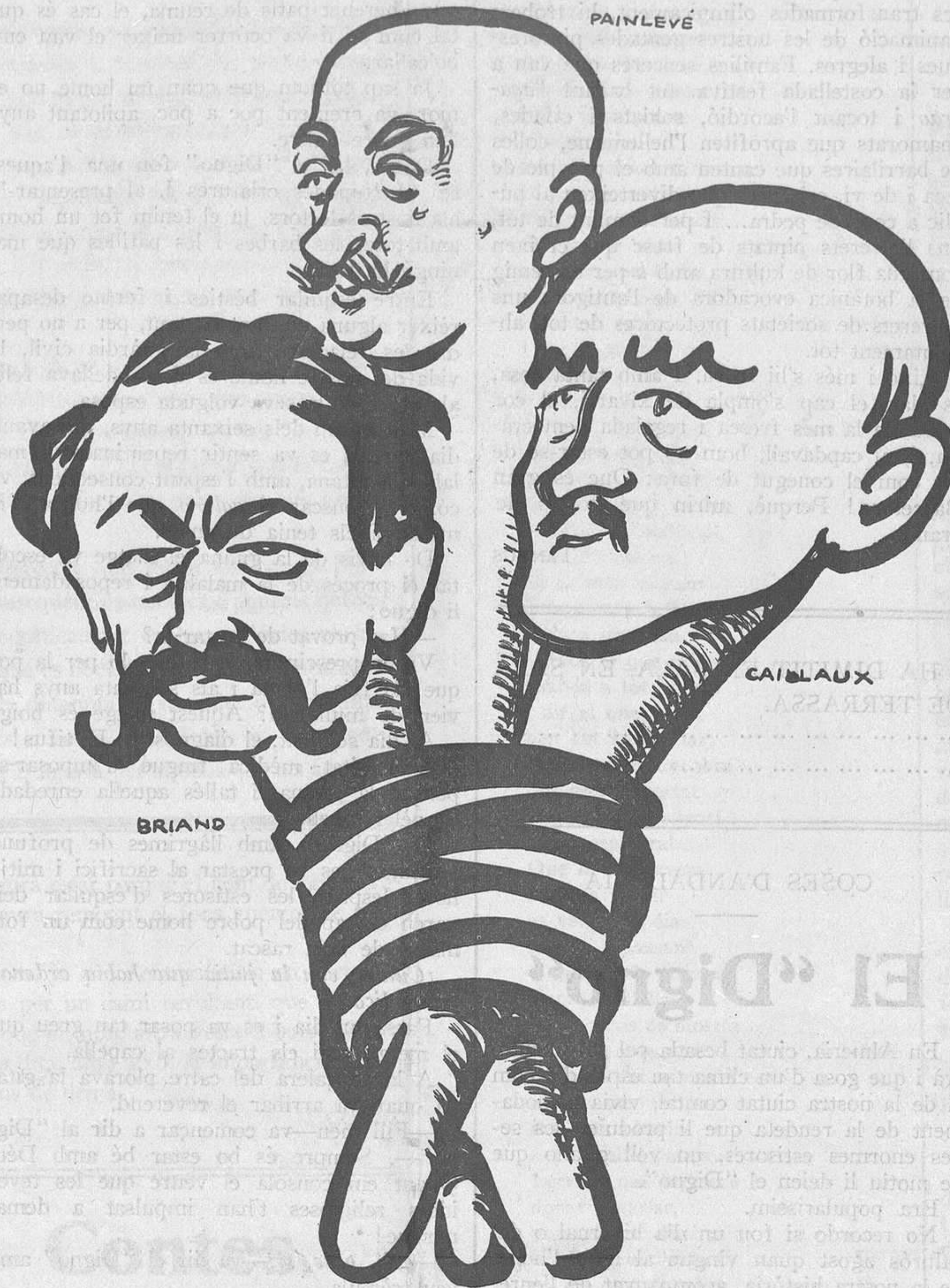
I sabent per experiència que cap any pot resistir del crú hivern la inclemència, de cometre eixa imprudència perquè no vols desistir sinó sortir?

—Molt senzill; perquè em fa pler que sent jo de Primavera el nunci foll, prò sincer, tothom digui en el verger: "Ja és aquí la flor primera, la tafanera"

Emprò ara no el cregueu a aqueix nunci que és un tifa, i gens no us desabrigueu ni confiats estigueu, puix creguts que tot revifa, moltes vegades se'ns rifa, amb aquell gran bé de Déu de flors de... neu.

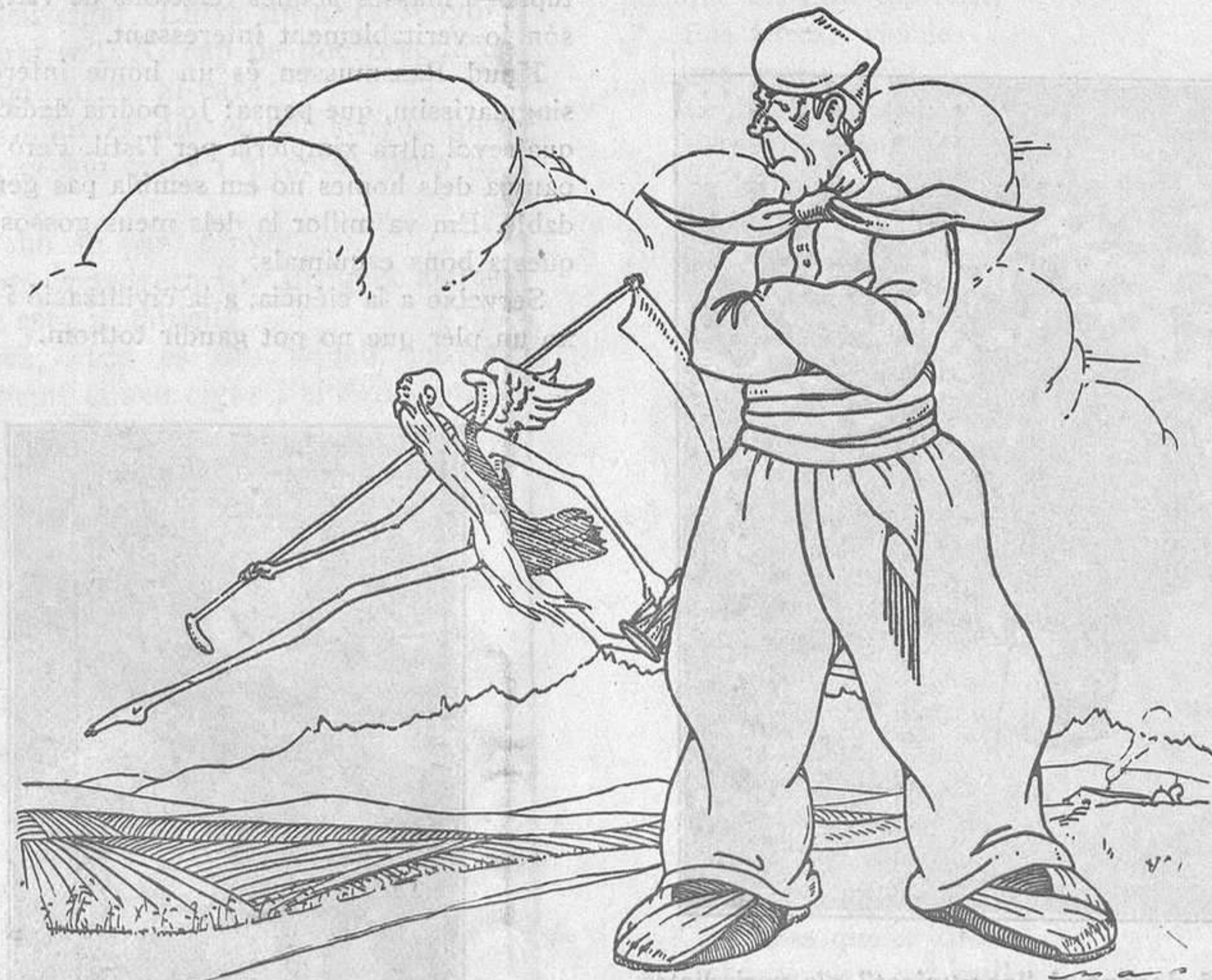
AGUILETA

EL NOU GOVERN FRANCÈS

—No dèieu que l'unió fa la força?

REFLEXIÓ

—Com passa el temps!

REPICS

Els capellutxos sempre tenen un recurs nou. S'ha acabat la Quaresma i ja es preparen pel mes de maig. Després del dejuni i de l'abstinença de carn, és just pensar una mica en les filles de Maria.

Hem sentit les caramelles pels carrers vuit dies després de Pasqua. Hem sentit tots els disbarats que us pogueu arribar a imaginar-vos. Sembla mentida que encara hi hagi gent que li agradin aquestes coses. La nit del dissabte passat semblava ben bé Pasqua, hi havia mones i tot.

El senyor Herriot, una volta arribat a Lió, ha manifestat que tan prompte va veure que en

Poincaré l'atacava comprengué que no podria seguir. Diu que no es penedeix de res i que continuarà defensant l'obra laica i social de la República.

Homes així ens fan falta aquí.

Ja fem bé nosaltres que no anem mai a missa. Es perilla molt anant a missa. Mireu sinó, quina esclafada de gent hi ha hagut a Sofia amb la cèlebre bomba de la catedral.

Ens sembla que a nosaltres no ens hi atraparan pas mai.

L'altre dia al carrer Verdi hi ocorregué un gran escàndol, perquè els llacers volien agafar un gos, i un carreter que passava accidentalment els hi va fer escapar. Quasi tot el públic es posà contra els llacers i a favor del carreter. I no obstant, no tenia gens ni mica de raó el carreter. Un gos pel carrer ha d'anar ben aconduït.

Desitjariem saber si els que defensaven al carreter i el gos els plauria tornar-se folls d'una mossegada.

Es una cosa que no la sabíem i ens en alegrem. Des d'ara, per acord municipal, seran cedides oficialment les medalles amb les quals la "Protectora d'Animals i Plantes" protegeix als agents de l'autoritat. Ens en alegrem, però si fóssim agents no ens deixariem protegir per la "Protectora d'Animals i Plantes".

A proposta de la delegació de personal, l'Ajuntament ha acordat fer novament els gegants.

Trobem que és una cosa que està molt bé i els escau forsa. Així per Corpus faran més bonic. Els aconsellem, però, que no omitegin els vells, que encara fan goig, i així quants més gegants i caps grossos hi hagi, millor.

En Cambó, en unes manifestacions fetes a un amic seu, diu que no ha arribat encara la seva hora ni creu que sigui pròxima. Que és estrany! Nosaltres ens creïem que ja l'havia passat i que l'havia aprofitat de debò.

El cap del Govern francès, senyor Herriot, el Divendres Sant presentà la dimissió. L'han fet caure les dretes jesuítiques que sempre han anat de mala fe.

França servarà el record inesborrable de la gran obra que ha fet Herriot, i sobretot de la plena llibertat que gosava durant el seu ministeri.

Els capellans estan contents perquè el seu Jesús els ha ressuscitat. Si els hagués quedat mort no sé pas com ho farien per a omplir la caixa de les ànimes. Ja poden estar contents, ja!

Les subsistències són tan altes que el dia que baixin tindrem un disgust. Un cigró o una mongeta caient de tan alt serà prou per a matar-nos. Un gra d'arròs que ens caigui a l'ull, ens sortirà pel clatell i ai! si cauen patates, ens esclafaran!

Dissabte passat morí a Madrid el marquès de Comillas.

Fou un gran personatge barceloní. En aqueixes mateixes planes havíem combatut al marquès de Comillas, polític reaccionari.

Ens dol, però, la mort de l'home, per lo molt que significava en el nostre progrés.

CORRESPONDENCIA

B. Azul: No ens agrada ni azul ni blau. Amb aquestes pluges ens hem tornat acuàtics.— L. T.: Això que ho expliqui a la lluna s'explica, però a nosaltres, no.—R. P. (Mataró): No ens interessa. Bacallà a la marinera és massa moll.—D. M.: Ben retocat, matant-s'hi i fent-ho nou, ho tirariem al cove.—J. A. (Sabadell): Enlloc de versos li agrairiem que ens enviés un trajo.—M. D.: Anirà. Vostè ho fa molt bé.—C. K.: Ja ho diu la seva inicial: ca! home, ca!—J. B.: Al cove.—N. Q.: Li aconsellem que de passejades com aquestes no en faci. Es cansa massa vostè i després ens cansa llegint-ho ço que hem de llençar.—R. S.: Apa, gormant, es veu que li agrada molt el sucre. A nosaltres no ens agrada, i va al cove.—D. H.: Ni amb les rodes d'un tren de carga.

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, CARRER del Olm, número 8